

РЕШЕНИЕ

№ 5037

гр. София, 02.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 01.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **4366** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба от Г. И. Г. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] [улица] срещу Решение № 1040-21-405/09.04.2021 г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което е отхвърлена като неоснователна жалбата му с вх. № 1012-21-524/01.04.2021 г. и е потвърдено разпореждане № 214-00-2961-1/26.02.2021 г. на длъжностно лице по чл. 54ж, ал. 1 КСО.

Поддържа се, че оспореното решение е незаконосъобразно и неправилно, поради противоречие с материалния закон. Мотивите за отказа били неправилни и несъответни на представените доказателства, а именно декларация за липса на дейност на [фирма] за 2018 г., 2019 г., и 2020 г., от които било видно, че дружеството, на което жалбоподателят е бил вписан като управител, не извършва дейност. Оспорва се извода, че жалбоподателят е следвало да бъде осигурен по реда на чл. 4, ал. 1, т. 7 КСО, именно поради липсата на търговска дейност. Обстоятелството, че не е заличен като управител в ТРРЮЛНЦ не било релевантно за отпускането на парично обезщетение за безработица. Поддържа се, че са налице всички предпоставки за отпускане на ПОБ. Искане се отменя на оспореното решение. Претендират се разноси.

В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от адв. И., която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Допълнителни аргументи излага в

депозирана писмена защита.

Ответникът, чрез юрисконсулт оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като се запозна със становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заявление от 12.02.2021 г. жалбоподателят е поискал да му бъде отпуснато парично обезщетение за безработица по чл. 54а КСО, като към него е била приложена заповед № 45 от 11.01.2021 г., издадена от [фирма] за прекратяване на трудовия му договор на основание чл. 328, ал. 1, т. 1 КТ, считано от 11.01.2021 г.

С разпореждане № 214-00-2961-1 от 26.02.2021 г., подписано за ръководител на осигуряването за безработица е отказано отпускането на парично обезщетение за безработица, с мотив, че заявителят упражнява трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4, ал. 1, т. 7 КСО, като управител на [фирма], поради което не отговарял на изискванията на чл. 54а, ал. 1, т. 3 КСО.

С жалба вх. № 1012-21-524/01.04.2021 г. Г. Г. е обжалвал така издаденото разпореждане пред директора на ТП на НОИ С.-град, който с процесното решение е приел жалбата за неоснователна и е потвърдил обжалваното разпореждане.

Решението е връчено на жалбоподателя на 15.04.2021 г., видно от приложеното на л. 11 известие за доставяне.

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира жалбата на Г. И. Г., срещу Решение № 1040-21-405/09.04.2021 г. на директора на ТП на НОИ С. – град за неоснователна, поради следното:

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „б“ разпорежданията за отказ или неправилно определяне, изменение и прекратяване на обезщетенията за безработица се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Предвид гореизложеното и с оглед Заповед № 1712/17.08.2015 г. на управителя на НОИ /л.40/ и заповед № 1015-21-51/03.02.2020 г. /л. 41/, съдът намира, че процесното решение на директора на ТП на НОИ С.-град е издадено от компетентен орган. Спазено е изискването за форма, като са изложени в достатъчна степен мотивите на органа, обусловили отхвърлянето на подадената пред него жалба. Потвърденото от директора на ТП на НОИ С.-град разпореждане също е издадено от компетентен орган – Заповед № 1015-21-24/26.01.2021 г. на директора на ТП на НОИ С. – град /л. 42/, при спазване изискването за форма и посочване на фактическите и правни основания за издаването му.

Спорът в случая се свежда до това, дали жалбоподателят отговаря на изискванията на чл. 54а КСО и дали отговаря на условията за получаване на парично обезщетение за безработица.

Съгласно чл. 54а, ал. 1 от КСО, право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица“ най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: 1. имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; 2. не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална

пенсия по чл. 168; 3. не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава.

За да е налице право на парично обезщетение за безработица, следва кумулативно да са налице законоустановените предпоставки в чл. 54а, ал. 1 от КСО. По смисъла на тази разпоредба определящ за преценка на правото на парично обезщетение за безработица е моментът на прекратяване на осигуряването на лицето. Изискването да не бъде упражнявана трудова дейност касае периода след датата на прекратяването на правоотношението. Началната дата за отпускане на парично обезщетение за безработица е датата на последното прекратяване на трудовото правоотношение, съгласно чл. 54а, ал. 4 от КСО.

Съгласно чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО, задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица са управителите на търговски дружества. Между страните не се спори, а и жалбоподателят не отрича, че е бил вписан като управител на търговско дружество към момента на подаване на заявлението за изплащане на парично обезщетение за безработица – 12.02.2021 г. Съдът приема, че към този момент жалбоподателят е упражнявал трудова дейност, за която е подлежал на задължително осигуряване по КСО, и по отношение на него не са били налице законоустановените предпоставки за изплащане на парично обезщетение за безработица. Видно от приложената на л. 25 справка от търговския регистър, жалбоподателят е собственик на 50% от капитала и е управител на [фирма].

Заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение с [фирма] № 45/11.01.2021 г. не променя този извод, тъй като за периода от 11.01.2021 г. до подаване на заявлението за отпускане на ПОБ не е вписано заличаването му като управител на [фирма] и същият е подлежал на задължително осигуряване на друго основание - чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО. Съгласно чл. 140, ал. 4 от ТЗ, избор и освобождаване на управител имат действие от момента на вписването им в Търговския регистър. Правилна е преценката на административния орган, че към момента на подаване на заявлението за отпускане на парично обезщетение за безработица, жалбоподателят е бил управител на дружество.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че дружеството не е извършвало търговска дейност, поради което същият отговаря на законовите изисквания за изплащане на парично обезщетение за безработица. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. По смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването се свързва с упражняването на трудова дейност, като до прекратяването ѝ се дължат осигурителни вноски, тъй като това време се зачита за осигурителен стаж.

Следва да се отбележи, че в случаите, при които има периоди, през които не се упражнява трудова дейност, поради което не са внасяни осигурителни вноски и не се зачита осигурителен стаж, но правоотношението, при което се полага труда не е прекратено, е налице прекъсване, а не прекратяване на осигуряването. Според чл. 10, ал. 2 от КСО, осигуряването се прекъсва през периодите, които не се зачитат за осигурителен стаж, независимо че дейността по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 не е прекратена. Във връзка с представените по делото декларации, че дружеството не е извършвало

търговска дейност, съдът намира, че по отношение на жалбоподателят е налице прекъсване на осигуряването, а не прекратяване към момента на подаване на заявлението за изплащане на парично обезщетение за безработица. Прекъсването на осигуряването не поражда права по чл. 54а от КСО, тъй като в тази разпоредба изрично е въведено прекратяването на осигуряването като изискване за възникване право на парично обезщетение за безработица. Прекратяване на осигуряването би възникнало за жалбоподателя считано от датата на вписване на заличаването му като управител на дружеството.

Настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение се явява законосъобразно, поради което подадената жалба следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

С оглед изхода на спора, на ответника следва да бъдат присъдени разноски, за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв., определен на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. И. Г. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] [улица] срещу Решение № 1040-21-405/09.04.2021 г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което е отхвърлена като неоснователна жалбата му с вх. № 1012-21-524/01.04.2021 г. и е потвърдено разпореждане № 214-00-2961-1/26.02.2021 г. на длъжностно лице по чл. 54ж, ал. 1 КСО.

ОСЪЖДА Г. И. Г. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] [улица] да заплати на Националния осигурителен институт сума в размер на 100 лв., представляваща сторени по делото разноски.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: